

— Кжде бѣгашъ? — извикаха му всички изведнажъ. Момчето чуваше, но не разбираше какво му говорятъ и започна да бѣбри на своя езикъ.

— Я гледайте, то не е българче! Гърче е! — рече Бойчо Бѣжанчето, който знаеше да говори гръцки. Бойчо, започна да го разпитва. Момчето се поосвободи и разправи, че излѣзло сутринъта заедно съ другари ученици за люлякъ въ гората, заблудило се и погрѣшило пжтя.

Тръгнаха дружно къмъ селото. Изъ пжтя Бойчо продължи да разпитва момчето:

— Какъ се казвашъ?

— Георги, — отговори то.

— Я, Георги се казва! — зачудиха децата. — Че Георги не е ли българско име.

— Имашъ ли майка, татко? — запита го пакъ Бойчо.

— Майка имамъ, но татко нѣмамъ. Той падна убитъ презъ войната, — отговори тжжно момчето.

Бойчо трепна. И неговия татко убиха презъ войната. И той е сираче като това момче . . . И замисли се Бойчо... Колко много плака майка му . . . Какви тегла претеглиха! Избѣгаха съ майка си въ България. Добри хора имъ помогнаха тукъ и ги настаниха . . . но все сж бѣжанци . . . И защо се биха татко му и другитѣ хора!... Да оставятъ сираци ли? Ето и това момче е сираче. А що сж виновни децата, та теглятъ сега теглото.

И това чуждо момче-сираче му се стори като сжщински братъ. Бойчо приближи до момчето, хвана го за ржка и му каза кротко:

— Ти не се бой! Нищо лошо нѣма да ти направимъ! И азъ съмъ сираче като тебе. И моя татко убиха презъ войната.

Другитѣ деца наведоха глави и нищо не продумаха.

Наближаваха вече селото. Едни отъ децата припнаха и отидоха въ селото по-напредъ. И скоро цѣлото село научи, че децата намѣрили едно гърче въ гората.

Мжже, жени, старци и баби се стичаха къмъ селския мегданъ да ги дочакатъ. Тѣ си помислиха, че децата сж уловили нѣкой шпионинъ. Голѣмитѣ, кой знае защо, си помислиха, че момчето е непременно шпионинъ.